

Sygn. akt I C 117/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Jasiński

Protokolant: Michał Czerwiński

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2018 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa R. B.

przeciwko Towarzystwo (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. B. kwotę 8 455,95 zł (osiem tysięcy czterysta pięćdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od 13 sierpnia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. B. kwotę 423 zł (czterysta dwadzieścia trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 954 zł (dziewięćset pięćdziesiąt cztery złote) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 117/18

UZASADNIENIE

Pozwem z 18 marca 2016 r. powód R. B. domagał się zasądzenia od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 8 455,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 13 sierpnia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że 14 lipca 2014 r. w miejscowości K. doszło do kolizji drogowej spowodowanej przez M. Ł., w wyniku której uszkodzony został należący do powoda samochód marki V. (...). Sprawcy kolizji ubezpieczona była z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie.

Powód podniósł, że koszty naprawy pojazdu wyniosły 28 486,56 zł. Pozwany wypłacił odszkodowanie obniżone o 30%, tj. w wysokości 20 030,61 zł, przyjmując bezzasadnie, przyczynienie się powoda do powstania szkody w 30%.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym 31 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II Nc 2143/16 Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. złożył sprzeciw, zaskarżając nakaz zapłaty w całości i wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany nie zakwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, zaprzeczył jedynie wysokości obowiązku odszkodowawczego. Zarzucił, że wysokość odszkodowania została pomniejszona o 30% przyczynienia powoda się do powstania szkody. Zdaniem pozwanego, M. Ł. nie ponosi wyłącznej winy za spowodowanie kolizji, bowiem przeprowadzona przez niego analiza zdarzenia wykazała, że do zdarzenia przyczynił się również jego drugi uczestnik – powód R. B..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

14 lipca 2014 r. na drodze krajowej nr (...) w miejscowości K., doszło do kolizji drogowej, której sprawcą była M. Ł.. Na skutek kolizji doszło do uszkodzenia będącego własnością R. B., samochodu osobowego marki V. (...), nr rej. (...).

dowód: notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym – k. 5, notatka urzędowa – k. 60, karta zdarzenia drogowego – k. 62, protokoły – k. 63 – 64, zeznania świadka M. Ł. – k. 45.

M. Ł. w chwili zdarzenia ubezpieczona była z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkodę wyrządzoną ruchem tych pojazdów w Towarzystwo (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

okoliczność bezsporna.

Koszty naprawy samochodu V. (...) po kolizji z 14 lipca 2014 r. wyniosły 28 486,56 zł.

dowód: okoliczność bezsporna, a ponadto: kopie faktur – k. 6 – 9, kopia kosztorysu – k. 10.

Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wypłaciła R. B. odszkodowanie w wysokości 20 030,61 zł, przyjmując, że R. B. przyczynił się do powstania szkody w 30%, rozpoczynając manewr wyprzedzania innego pojazdu nie upewniwszy się, czy kierujący jadący przed nim na tym samym pasie ruchu, nie zasygnalizował zamiaru skrętu w lewo – co uczyniła właśnie M. Ł..

dowód: dokumenty w aktach szkody – k. 27.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaofiarowanych przez strony dowodów w postaci wyżej wymienionych dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu.

Odnosnie załączonych do pozwu dokumentów na okoliczność wysokości poniesionych przez powoda kosztów naprawy pojazdu (kopii faktur i kosztorysu), Sąd również uznał je za wiarygodne dowody na tę okoliczność. Pozwany wprawdzie w sprzeciwie od nakazu zapłaty zakwestionował ich prawdziwość i wartość dowodową, jednakże w żaden sposób, ani w sprzeciwie ani w dalszym toku postępowania, nie uzasadnił w żaden sposób swojego stanowiska, nie przedstawił żadnych konkretnych zarzutów dotyczących ewentualnego zawyżenia przez powoda tych kosztów, poza kwestią podnoszonego przez pozwanego przyczynienia się powoda w 30% do powstania szkody.

Sąd dał wiarę również zeznaniom świadka M. Ł., w takim zakresie, w jakim znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, tj. co do samego faktu zajścia spornego zdarzenia drogowego i uszkodzenia pojazdu należącego do powoda. Odnosnie samego przebiegu kolizji, w tym najistotniejszej kwestii, tj. przyczynienia się powoda do jej zajścia, zeznania te były niewystarczające do dokonania przez Sąd kategorię ustaleń, co również potwierdził biegły.

Również opinia biegłego sądowego wraz z opiniami uzupełniającymi nie mogła być uznana za podstawę ustaleń faktycznych Sądu jeżeli chodzi o przyczynienie się pozwanego do powstania szkody. Biegły zarówno w opinii

zasadniczej (k. 70), jak i w opinii uzupełniającej (k. 112) konsekwentnie wskazywał, że materiał dowodowy znajdujący się w aktach nie pozwala na odtworzenie przebiegu kolizji drogowej w przedmiotowej sprawie, co jest równoznaczne z brakiem możliwości odtworzenia jej rzeczywistego przebiegu i wyciągnięcia kategoriycznych wniosków. Materiał ten pozwala jedynie na przeprowadzenie analizy hipotetycznego przebiegu zdarzenia. Opinia nie mogła zatem być podstawą dokonania przez Sąd, z przyczyn omówionych szerzej w dalszej części uzasadnienia, podstawą ustaleń Sądu, a zwłaszcza co do zakresu odpowiedzialności pozwanego i przyczynienia się powoda do powstania szkody.

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została w art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia, który był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń nie była kwestionowana.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do oceny, czy doszło do przyczynienia się powoda do powstania szkody w 30%, co uprawniało pozwanego do obniżenia w tym zakresie wypłaconego powodowi odszkodowania. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody a także przepisu art. 363 § 1 k.c. stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku.

Przed przystąpieniem do dalszych rozważań należy poczynić kilka uwag na temat rozkładu ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym. Zauważyć należy, iż zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten określa reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zaznaczyć też trzeba, że przy rozpoznawaniu sprawy na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. Zaprzeczenie dokonane przez stronę procesową powoduje, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności stają się sporne i muszą być udowodnione. W razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (orzeczenie SN z 28 kwietnia 1975 r., sygn. akt III CRN 26/75).

Pamiętać należy, że zaprzeczenie w procesie cywilnym ma ten skutek, że okoliczności zaprzeczone stają się sporne, a w konsekwencji muszą zostać udowodnione przez stronę, która wywodzi z nich korzystne dla siebie skutki prawne (art. 6 k.c. i 232 zd. 2 k.p.c.).

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy, wskazać należy, że na powódzie spoczywał ciężar wykazania, że doszło do powstania szkody, jej wysokości, rozumianej jako koszty naprawy pojazdu, a także że pozwany jest odpowiedzialny za jej naprawienie. Na pozwanym natomiast spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności wyłączających lub ograniczających jego odpowiedzialność.

Podkreślenia wymaga, że znaczna część okoliczności była w sprawie bezsporna. W szczególności, nie było w sprawie kwestionowane, że do przedmiotowego zdarzenia doszło, jak również nie była kwestionowana przez pozwanego co do zasady jego odpowiedzialność. Spór dotyczył wyłącznie kwestii przyczynienia się pozwanego do powstania szkody, co jako okoliczność powodująca ograniczenie odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, powinno być przez niego udowodnione. W ocenie Sądu pozwany terminu obowiązkwowi nie podołał. Podstawowym dowodem na tę okoliczność miała być opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków i ruchu drogowego. Jak wyżej wskazano, opinia wydana w sprawie nie miała jednak charakteru kategoriycznego, a jedynie hipotetyczny. Wobec zaprzeczenia przez powoda, aby miał on się przyczynić do zaistnienia kolizji, okoliczność ta musiała zostać udowodniona przez pozwanego, zatem wykazana ponad wszelką wątpliwość, a nie uprawdopodobniona jedynie w określonym stopniu. Tymczasem, na co jednoznacznie i konsekwentnie wskazywał biegły, materiał dowodowy w sprawie nie pozwalał na postawienie kategoriycznych wniosków, a jedynie na przyjęcie pewnej hipotezy, jak prawdopodobnie przebiegała sporna kolizja. W świetle opisanych wyżej zasad rozkładu ciężaru dowodu, w okolicznościach niniejszej sprawy, nawet prawdopodobny, ale nadal hipotetyczny przebieg zdarzeń odtworzony przez biegłego, jest niewystarczający do uznania przyczynienia się pozwanego do powstania szkody.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że powodowi przysługiwało odszkodowanie w pełnej wysokości, odpowiadającej wysokości poniesionych przez powoda kosztów naprawy. Sama wysokość tych kosztów nie została przez pozwanego skutecznie podważona. Poza samym ogólnikowym stwierdzeniem w uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty, że pozwany zaprzecza prawdziwości załączonych do pozwu dokumentów prywatnych i kwestionuje ich wartość dowodową, pozwany nie przedstawił żadnych konkretnych zarzutów co do wysokości technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu podanych przez powoda. W konsekwencji, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzone pozwem roszczenie w całości, w tym, na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., w zakresie ustawowych odsetek za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając pozwanego za stronę przegrywającą proces w całości, a w konsekwencji, zobowiązaną do zwrotu powodowi, na jego żądanie, celowych kosztów dochodzenia swoich praw, tj. opłaty sądowej od pozwu w wysokości 423 zł.

Jednocześnie, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego, jako strony przegrywającej proces, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku nieuiszczone koszty sądowe, tj. koszty opinii biegłego niepokryte z uiszczonej przez pozwanego zaliczki, w wysokości 954 zł.

Sygn. akt I C 117/18

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)